

Kudde

Tot op de huid
Christiaan Bakker

We zijn tien minuten te vroeg en staan wat plompverloren voor de gesloten deur van het schoolgebouw. Ik weet nu al: het zijn de mooiste minuten van de dag. En dat ligt niet aan de andere 1430 mooie minuten die deze dag en slapende nacht zullen bieden.

Beter is er niet: vader en zoon zonder doel, zonder afleiding. En vooral samen alleen. We kletsen rustig de minuten aan elkaar. Ik krijg uitgebreid uitleg over waar, hoe en met wie je allemaal kan spelen op het plein. We bespreken de geruststellende gedachte dat

Sinterklaas ook gewoon met de trein kan aankomen, als er iets met de boot is.

Hij vertelt trots over alle dieren die hij kent. Een groep leeuwen is een troep. En een groep schapen is een kudde. En een groep vissen een school. Maar dan is het wel gek waar hun gebouw dan is. De om heen dribbelende kleuter stopt plots met praten en dribbelen. Hij houdt even stil. „Maar pap, wat ga jij eigenlijk doen vandaag?”

Als een vallende stapel kaarten op de grond schiet de gisteravond - via thuiswerken - voorbereide rij patiënten automatisch voorbij, die

ik komend spreekuur ga zien. Ik kijk ernaar uit. Meneer Luiten - huidkankercontrole (hopelijk een goede APK). Mevrouw Poos - eczeem (zal de zalf inderdaad aanslaan?). Nieuwe patiënt - jeukklachten (schurft-alarm). Meneer Van Zelst - psoriasis (zal de nieuwe injectie de door hem genoemde psori-jasses eindelijk doen verdwijnen? Jim van drie jaar - controle aardbeievlek (hopelijk Jim weer groter geworden, plek kleiner). Mevrouw De Vries - klachten van oedeem (en is man naar het verpleeghuis?). Meneer Dijk - plekje verwijderen (na vakantie in Peru).

Het „Papa, geef eens antwoord!” brengt mij van half elf in de ochtend weer terug op het schoolplein 's ochtends vroeg. Ik benoem dat ik mijn best ga doen mensen te hel-

Ik weet wat vergaderen is! Dat is met mensen in een kudde kletsen!

pen. En geef gelijk maar het slechte nieuws. Papa moet vanavond wel vergaderen. „Dus als ik thuis kom, dan slaap je al.”

(Het betreft een overleg met de dermatologen in de regio over hoe we de zorg kunnen optimaliseren. We kijken naar wat goed gaat en wat beter kan. Een mooi onderwerp,

maar ook intensief met veel discussie en op voorhand garant voor een zeer late terugtocht huiswaarts).

Ik richt me op het nu en blijf nog even weg van alle verschillende meningen en visies in een stomend achterkamertje. Ik kijk mijn zoon aan en buig voorover voor een tussentijdse kus. De jongeman is daar nog helemaal niet klaar voor. Hij staart naar de lucht en zegt dan: „Ik weet wat vergaderen is! Dat is met mensen in een kudde kletsen!”

Ik glimlach bevestigend naar de trotse kleuter voor mij; en stiekem ontstaat zowaar ook zin in het avond-geblaas met 'mijn kudde' dermatologen.

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog bij ziekenhuis Nij Smellinghe in Drachten